

«ΟΥΚ ΕΚΟΠΙΑΣΑ ΕΓΩ ΑΛΛ΄ Η ΧΑΡΙΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ Η ΣΥΝ ΕΜΟΙ»

[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Άμβων](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

‘Χάριτι δέ Θεοῦ εἰμί ὃ εἰμί. Καί ἡ χάρις αὐτοῦ ἢ εἰς ἐμέ οὐ κενή ἐγενήθη, ἀλλά περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα, οὐκ ἐγώ δέ, ἀλλ’ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἢ σύν ἐμοί” (Α΄ Κορ. 15, 10)

“Με τη χάρη του Θεού έγινα αυτό που έγινα. Κι αυτή η χάρη προς εμένα δεν υπήρξε άκαρπη: εργάστηκα περισσότερο απ’ όλους τους αποστόλους, όχι βέβαια εγώ, αλλά η χάρη του Θεού που με συνοδεύει”.

Ο Απόστολος Παύλος υπενθυμίζει σε μας τους χριστιανούς μία πολύ μεγάλη αλήθεια: ότι κανένα έργο, κανέναν κόπος στην ζωή μας την πνευματική δεν μπορεί να ευοδωθεί, εάν δεν υπάρχει η χάρις του Θεού να μας συνοδεύει. Ο Παύλος διαλύει την ψευδαίσθηση της εγωκεντρικής παντοδυναμίας που χαρακτηρίζει τον άνθρωπο στις πτυχές της ζωής του, ιδίως της πνευματικής. Ο άνθρωπος συγχέει την θρησκευτικότητα με την πνευματικότητα. Θεωρεί ότι επειδή τα έργα της θρησκείας είναι συγκεκριμένα και τα αποτελέσματά τους απτά, όπως η νηστεία, η

προσευχή, η ελεημοσύνη, ο εκκλησιασμός, η διδασκαλία του Ευαγγελίου, είναι εύκολο να εκπαιδευθεί και να προοδεύσει σ' αυτά, με αποτέλεσμα να αισθάνεται αυτάρκης. Η θρησκευτικότητα βολεύει. Γεννά και στηρίζεται σε σχήματα, κυρίως ηθικά, που καθιστούν τον θρησκευτικό άνθρωπο βέβαιο για την πορεία του. Η αλήθεια όμως είναι ότι η θρησκευτικότητα είναι μέσο, αλλά όχι η αυθεντική οδός της πνευματικότητας.

Όλες οι θρησκείες έχουν κάποιες εντολές. Έχουν ένα κανονιστικό πλαίσιο, το οποίο κάνει τους ακολούθους τους να έχουν τις βεβαιότητές τους. Όταν μάλιστα αυτές οι βεβαιότητες συνδέονται και με την μεταθανάτια πραγματικότητα, ως ανταμοιβή ή ως τιμωρία, τότε η θρησκεία γεννά εύκολα συναισθήματα παντοδυναμίας. Η πνευματικότητα όμως είναι αυτή που περιγράφει και ζει ο απόστολος Παύλος, οι άλλοι απόστολοι, οι άγιοι, η Εκκλησία στους αιώνες. Είναι ή "συν εμοί και συν παντί ανθρώπω" χάρις του Θεού.

Προφανώς και η χάρις δεν αρνείται τα έργα της θρησκευτικότητας. Ο Χριστός ήρθε για να δώσει την τελειότητα, δηλαδή την αγιότητα, την σωτηρία και την ανάσταση στους ανθρώπους, αλλά γνώριζε τις ανθρώπινες αδυναμίες, τους φόβους, την ανάγκη μας να έχουμε απτά σημάδια ότι θέλουμε να Τον ακολουθήσουμε. Όμως ο Χριστός δεν έπαυε να δείχνει την οδό της συνάντησης μαζί Του. Δεν απομόνωνε τα έργα της ηθικής και της θρησκευτικότητας από την δική Του παρουσία στην ζωή του κόσμου. Όλα αυτά δεν θα μπορούσε ο άνθρωπος να τα πραγματοποιήσει αν ο Χριστός δεν ήταν μαζί Του. Κι αφήνει κάποτε σε ανθρώπους εγωκεντρικούς, σε ανθρώπους που θεοποιούν τον εαυτό τους, ακόμη κι

αν μιλούν στον όνομά Του, να πέσουν, διότι δεν υπάρχει άλλος τρόπος για να λάβουν την ευκαιρία να μετανοήσουν, δηλαδή να αποδεχθούν ότι τα πάντα στην ζωή είναι ο Χριστός και η σχέση μαζί Του.

Η χάρις του Θεού είναι η πνευματική δύναμη που δίνει ο Θεός στον άνθρωπο να συναντά και να ομολογεί τον Χριστό! Να μοιράζεται με τους άλλους όχι το εγώ, τα κατορθώματά του, τις ιδέες του, αλλά την δίψα του για τον Χριστό, για την αλήθεια του Χριστού, για την πίστη, για την ελπίδα, για την αγάπη. Η χάρις δεν εξηγείται με λόγια, ούτε διά της λογικής. Δίδεται ως δωρεά δυνάμεως, λόγου που καλεί σε σταυρό, μετάνοια και ανάσταση, βίωμα αφήματος της ύπαρξης στην πρόνοια του Θεού, μαρτυρίας που κάνει τον άνθρωπο να εργάζεται πνευματικά εν ταπεινώσει, να ρωτά, να εμπιστεύεται, να κοινωνεί την αλήθεια που ζει με τους συνανθρώπους του, κυρίως όμως να αφήνει τον Χριστό να έχει τον πρώτο και τον τελευταίο λόγο.

Η χάρις θέλει μετάνοια και άσκηση. Όπου θέλει πνει βεβαίως το Πνεύμα του Θεού. Ο άνθρωπος όμως που δεν αναζητά τον Χριστό, που δεν βλέπει πίσω από λόγους, έργα, συναντήσεις, δοκιμασίες, συνανθρώπους, ζωή, θάνατο το θέλημα του Θεού, αλλά προσπαθεί να ρυθμίσει τα πάντα με γνώμονα τον εαυτό του λειτουργεί στην προοπτική της θρησκευτικότητας, του οπαδισμού, ούτε σώζει ούτε σώζεται.

Η χάρις είναι υπομονετική. Αφήνει τον άνθρωπο να προχωρήσει. Του δίνει ευκαιρίες. Τον βοηθά να καλλιεργηθεί. Κάποτε τον δοξάζει. Το πρόβλημα είναι αν ο άνθρωπος λειτουργεί θρησκευτικά ή πνευματικά. Είναι αν νιώθει ότι μέτρο του είναι ο Χριστός. Κι αυτό δεν έχει να κάνει μόνο με αυτούς που είναι απόστολοι ή ακολουθούν την οδό των αποστόλων. Έχει να κάνει με τον καθένα χριστιανό, διότι δεν είναι η ατομική αυτάρκεια και επανάπαυση στα έργα της θρησκείας η κλήση μας, αλλά η σχέση με τον Χριστό, η συνάντηση με τον πλησίον ως εικόνα Θεού, η αγάπη. Αυτός ο δρόμος θέλει μετάνοια και άσκηση, ώστε να μην διώξουμε την χάρη, αλλά να μείνει συν ημίν! Θέλει να πιστεύουμε ότι τελικά η χάρις είναι αυτή που εργάζεται κι εμείς είμαστε τα δοχεία της, για να σωθούμε και να βοηθήσουμε κι άλλους να σωθούν! Αυτή είναι η οδός της Εκκλησίας!

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3q6oKJp>